

Filmová společnost Alfreda Bouriany

Karel, já a ty

Premiéra: 1. července 2019, KVIFF

Distribuční premiéra: zatím neurčena

Film *Karel, já a ty* rozvíjí úvahu o stálosti vztahů, možnosti zvolit jednoho partnera pro život, potažmo o obecné životní situaci člověka kolem třicítky z ženského i mužského pohledu, teď a tady. Konkrétním půdorysem této úvahy je manželství Karla a Saši, které se ocitlo v mrtvém bodě, takže se Saša na čas stěhuje z domu. Nachází chvilkový azyl u Dušana, starého známého, který jim kdysi hrál na svatbě. Film ubíhá ve volném sledu setkání, rozmluv, drobných epizod, jimiž obě ústřední postavy, občas vzájemně, občas každý zvlášť, ohledávají unikavé téma partnerských vztahů a osvětlují je ze svých opačných perspektiv.

Hrají

Saša – Jenováfa Boková

Dušan – Miroslav Faderholz

Karel – Miloslav König

Daniela – Marie Švestková

Iva – Petra Nesvačilová

Mára – Lukáš Bouzek

Patrik Heller – Petr Marek

Sára – Marie Anna Krušinová

Jirka, Sašin otec – František Host

V dalších rolích

Anna Bubníková, Markéta Ptáčnicková, Eliáš Jeřábek, Vít Klusák, Johana Ožvold, Jan Březina, Vít Zapletal

Žánr: komedie, situační esej

Délka: 111 minut

Scénář a režie: Bohdan Karásek

Kamera: Zdeněk Eliáš

Výprava, architekt: Zdeněk Eliáš

Zvuk: Jan Hála

Hudba: Miroslav Faderholz

Střih: Bohdan Karásek

Dramaturgie: Džian Baban

Barevné korekce: Jan Vařeka

Výkonná produkce: Eva Pavlíčková, Bohdan Karásek, Zdeněk Eliáš

Trailer: Jan Bušta, Jiří Kunst

Producent: Bohdan Karásek, Filmová společnost Alfreda Bouriany

Kontakt:

Bohdan Karásek

tel.: +420774615807

email: bohdanovo@gmail.com

Bohdan Karásek

V druhé půli 90. let začal natáčet amatérské filmy, nejprve zcela podomácku, poté i během studia na VOŠF Zlín. Ty pokročilejší z nich svého času běžely na přehlídkách spojených s fenoménem „českého experimentálního filmu 90. let“.

V letech 1999 až 2006 studoval na katedře scenáristiky a dramaturgie FAMU, kde následně po dva roky působil jako pedagogický asistent. Nejvýraznější z plodů tohoto období je celovečerní scénář *Život Poupěte*, zamýšlený posléze jako celovečerní debut Václava Kadrnky, nejprve v produkčních společnostech MVP Agency a Negativ, poté Bionaut. Přes značnou snahu nejužšího týmu, prestižní výběr na koprodukční trh Rotterdamského filmového festivalu či příspěvek Státního fondu se jej realizovat nepodařilo.

Podobně opuštěným zůstal další výrazný scenáristický projekt *Jinudy*, melancholická „pěší road-movie“ o putování starého muže a mladé dívky po zacpané dálnici D1, psaná již s myšlenkou na vlastní režijní realizaci.

Z přetrvávající touhy po možnosti vyjadřovat se filmem v kombinaci s hořkými zkušenostmi z praxe vyplynula tendence zjednodušovat produkční nároky dalších projektů až k možnosti naprosté nezávislosti na soukolí oficiálních struktur kinematografie u nás. Přirozeným řešením návratu k režii po delší pauze tedy bylo založení Filmové společnosti Alfreda Bouriany s konceptem tzv. bytového filmu.

Film *Karel, já a ty* rozhodně prozkoumal jeho maximální meze, se všemi svobodami, které nabízí, ale i s bolestivými doteky jeho limitů. Balanc se podařilo ustát, výrobní koncept takhle náročného filmu v takhle nuzných podmínkách však již dále prohlubovat nelze. Další vývoj je ve hvězdách.

Výběrová filmografie:

Život s jídlem (18“, amatérské video, 1998)

Teritorium (19“, amatérské video, 1999)

Čistá rasa (40“, VOŠF Zlín, 1999)

Nadějná generace (28“, Mikuláš Novotný & FAMU, 2010)

Lucie (54“, Filmová společnost Alfreda Bouriany, 2011)

Milostné písně (47“, Filmová společnost Alfreda Bouriany, 2013)

Internet:

<https://facebook.com/alfredabouriany>

www.alfredabouriany.cz

Zdeněk Eliáš

Studoval na Střední umělecké škole grafické v Jihlavě, poté na VOŠF Zlín, obor animovaný film. Do zlínských ateliérů se vrátil v roce 2000 jako malíř pozadí nových dílů seriálu *Bob a Bobek*, práci přerušuje po čtyřech letech, aby se mohl plně věnovat výtvarné stránce chystaného celovečerního filmu Václava Kadrnky *Život Poupěte*.

Spolupracoval na filmech Bohdana Karáska a Petra Marka, jako filmový architekt na filmu *Sestra* (Vít Pancíř, 2008), výtvarník na filmech Václava Kadrnky *Druhý život dřeva* (2009) a *80 dopisů* (2011) a na televizním filmu *Býti Váchalem* (Vít Zapletal, 2019). Příležitostně pracoval i jako divadelní výtvarník (Malá scéna Zlín, Divadlo Polárka Brno, Divadlo Tramtarie Olomouc, Západočeské divadlo v Chebu).

Dlouhodobě se věnuje malbě a umělecké grafice, byť bohužel čím dál vzácněji.

Bohdan Karásek o výrobě filmu

Myslím, že „nezávislý film“ ve smyslu hnutí v Čechách prakticky neexistuje, byť tu jsou lidé, kteří se považují za nezávislé filmaře. Patřím mezi ně taky – a tuhle nezávislost spatřuji ve svobodě, s níž jako tvůrce můžu vést svá rozhodnutí. Asi to vytváří klamný dojem, že si též zakládám na své „nezávislosti“ finanční, neboli reálné výrobní chudobě. Tak to rozhodně není. Tak jako mnoho jiných filmařů, snažím se urvat, co urvat umím.

Před pěti lety Státní fond kinematografie otevřel okruh „krátkého nebo experimentálního filmu“, což jsem chápal i jako šanci, jak o něco rozšířit možnosti svojí produkce, aniž bych v čemkoli slevil z oné první nezávislosti ve smyslu vnitřní svobody. Do té chvíle pro mě takové skloubení nebylo možné.

Grant Fondu musel zůstat jedinou peněžní subvencí. Byla to částka mnohonásobně nižší, než s jakou v Čechách vzniká levný, „nízkorozpočtový“ film. Přesto jsem se nechtěl rozloučit s ambicí natočit regulérní celovečera s jistým množstvím herců, množstvím lokací a tak dál. „Experiment“, v jehož jménu film získal státní příspěvek, tak získal trochu jiný význam, než by se možná slušelo: v první řadě šlo o experiment s tímhle bláznivým nepoměrem, pokus o odpověď na otázku, zda je možné s takovým rozpočtem realizovat takový film.

Odpověď zní: ano, pokud svůj kompletní štáb zúžíte na tři až čtyři členy, čtyřicet natáčecích dní rozptýlíte do období půl roku a smíříte se s řadou dalších limitů, z nichž některé jsou poměrně nepříjemné, jiné lze použít jako vědomý stylistický rys, ostatně vlastnoručním heslem, že „dialogy jsou nejlevnější akcí“ jsem se řídit už předtím.

Někteří lidé, kterým jsem film ve fázi dokončení pouštěl, reagovali s údivem; s onou výrobně-tvůrčí neústupností, institucionální odstrčeností očekávali i cosi jako diváckou odtažitost. Ale tu v sobě myslím opravdu nemám. Moje myšlení je v podstatě konzervativní. Tak jako mnoho jiných filmařů se držím pravidla, že chci dělat takové filmy, na jaké se sám rád dívám – a veškerá moje „neústupnost“ spočívá právě jen v tomhle. Čiň druhým, co chceš, aby oni činili tobě.

Myslím, že náš film je mimo jiné zprávou, jak tahle obecná snaha může vypadat v jakémsi nejspodnějším patře výrobních nákladů, bez profesionální produkce, přitom s ambicí vyhnout se amatérským chybám (a otevřeností všem ostatním). Ve chvíli, kdy lepší zázemí není – ať už z jakéhokoli důvodu – dostupné.